

I. N. S. S. T.

SPECIMEN ACADEMICUM,
DeCOMMUNIO-
NE BONORUM,Cujus
PARTEM PRIOREM,*Consentiente Ampliff. Facult. Philosoph. in Regia
Academia Aboënsi,*

Sub PRÆSIDIO

HENRICI HASSEL,

ELOQU. PROFESS. REG. & ORDIN.

nec non h. t. RECT. MAGNIF.

*Bonorum examini modeste submittit.*JOHANNES SORSHÄLL,
OSTROBOTNIENSIS.

Die XXXI. Maji Anni MDCCXLV.

Loco horisque solitis.

ABOË, Excud. JOH. KIEMPE, Reg. Ac. Typ.

VIRO *Admodum Reverendo ac Praclarissimo,*
Dn. Mag. ERICO FALANDRO,
Ecclesiarum in Limmingo Pastori longe meritissi-
mo, & adjacentis districtus Præposito adcuratissi-
mo, Patrono certissimo, qua par est animi | reveren-
tia ad cineres usque colendo.

VIRO *Plurimum Reverendo atque Praclarissimo,*
Dn. Mag. PETRO HÆLLBERG,
Pastori Christina - Lapfierdensium longe meritissi-
mo, ut olim Præceptori fidelissimo, ita jam Fau-
tori exoptatissimo,

Rationes, Patrone & Fautores, cur specimen hocce Aca-
quo mihi petende sunt; quum enim in memoriam favo-
collatorum, redeo, magis profecto me Vobis obstrictum depre-
are Veltro me exsolvere possim. Interea tamen, ne ingrati nota
erga Vos, Patrone & Fautores, adfectus, serena fronte
datum habere, enixe rogo. DELIM T. O. M. assiduis semper fatis-
salvos incolumesque servare, atq; omni cumulare felicitate, in

Admodum & Pluri-
Nominum

Cultor ob-
JOHANN.

VIRO *Plurimum Reverendo atque Praclarissimo*,
Dn. Mag. JACOBO GARVOLIO,
Pastori Ecclesiarum, quæ DEO in Sijajoki colli-
guntur, meritissimo, Fautori benivolentissime.

VIRO *Plurimum Reverendo atque Clarissimo*,
Dn. ANDREÆ CAJANO,
Pastori Paldamoënsium meritissimo, ut antea In-
formatori dexterrimo, ita jam Fautori
æstumatissimo.

*demicum Nominibus Vestris consecratum volui, non e longin-
ris Vestri prorsus singularis, beneficiorumque in me assatim
bendo, quam ut cartacco dono, eodemq, levi minerva elaborato,
mibi inuratur, velitis hoc in testificationem qualemcunque, pii,
placidoque animo suscipere, meque in posterum Vobis commen-
gabo votis, velit Vos, Patrone & Fautores, per multa lustra
Ecclesiæ emolumentum, Vestrorumq; gaudium ac solatium!*

num Reverendorum
Vestrorum

Strictissimus
S. P. S. H. H. H.

Handelsmännenne i Brabestad/
Ehrebörne och Högwälschradel/
Herr ANDERS A L F /
Min H:de f. MorBroder.
Herr PETER HOUREN,
Min H:de f. Fader.
Herr CARL KRANK,
Min H:de f. Broder.

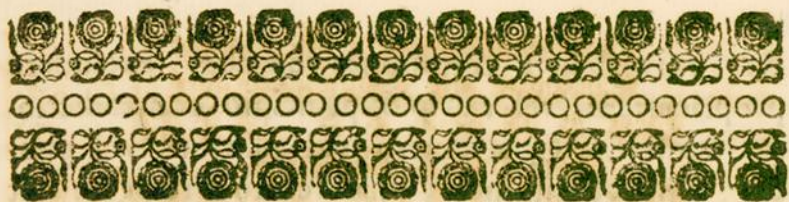
Samtel. Mina Wäl-Gynnare.

å jag om samfelt egendom
Här något täncker skrifa;
Och om all den oordning som
Et sådant bruk skull' gifwa:

Då bör tillika godhet ER
Jag wördsamt mig påminna/
ER himlen låte mer och mer
All önskelig sálhet winna!

Samtel. Mina Wäl-Gynnares

Ödmjuk = hörsamste tjänare
JOH. SPREHALL

§. I.

*Quid communitio bonorum in genere
fit, exponit.*

Communitio bonorum, nobis dicitur, jus illud, quod vel omnes, vel plures, vel pauci ad rem eandem habent. Bona autem hic nuncupamus res omnes, tam physicas quam morales, ex quibus aliquem percipimus usum. Quid physicum sit, vel morale, hic definire nostrum non est, quum universalissimæ sint istæ notiones. Communitiois oppositum est proprietas, quæ ejusmodi jure absolvitur, quo res ita pertinet ad unum, vel ad paucos, vel ad plures, ut eo modo ad alios non spectet. Exempla in sequentibus dabuntur.

2
Res universaliter communes omnem excludere proprietatem, vel ex ipso principio contradictionis constat. Quæ autem vel pluribus vel paucis sunt communes, hæ certo respectu ut communes, alio modo ut propriæ considerari debent. Absolute vero propriæ censentur, quæ in totum & solidum ad unum spectant, & per consequens alios excludunt omnes. Ex hisce constat, communionem ac proprietatem non esse affectiones quasdam physicas; rebus ipsis inhærentes, sed morales, quæ certos effectus in ordine ad alios homines producant.

§. II.

Agit de communionem primæva.

Quemadmodum res omnes a DEO sunt productæ, ita ratio ordinis exigit, ut primum videamus, quale fuerit illud jus, quod ipse Creator in orbem hunc habitabilem, & quæ suo continet amplexu, concessit Adamo. (Nam illum fuisse primum hominem, a quo originem ducit genus humanum, revelatio docet.) Hoc autem ita concipiendum non est, ac si DEUS Protoplasto dedisset jus definitum atque

que determinatum, eumque totius orbis terrarum dominum constituisse, ut reliqui mortales dominia sua ab illo hereditario jure acceperint. Quin potius Adamo & posteris ejus tantummodo facultas concessa est rebus utendi, & proprietatem eorum necessitati & usui convenientem introducendi. Ipsa rei indoles plura non exigebat. Nec instrumentum donationis a Mose consignatum, aliud adstruit. Hinc pater, concedendam omnino esse communionem primævam, quam negant Hochstetterus in Puff. de Of. H. & C. Exercit. 8 p. 326. & alii, hac adducti ratione, quod dominium Adamo divinitus collatum, societatibus domesticis propagatum fuerit. Verum respondemus: Adamus propter modicam ipsius necessitatem, rebus omnibus, quæ in toto orbe nostro reperiabantur, ad vitam conservandam & commode ac jucunde transigendam non indigebat. Nec ulla svadet ratio, ut plus illi juris vindicemus, quam quo uti valuit. Neque inter posteros ejus, præsertim qui multis generationibus ab eo descendebant, orbis ut hereditas quædam potuit partiri, quem admodum neque

4
partitus est. Et quis jam, quod per occasionem accepit, eo titulo retinere vellet, quia sit hæres Adam? Sed an communio hæc positiva fuerit vel negativa, non operæ pretium existimamus multis disquirere. Nullum enim est dubium, quin primi homines multas res, quarum nimirum abundans erat copia, communes habuerint, licet fructibus ex illis provenientibus, ut propriis uterentur; atque communio hæc erat positiva. Negativæ autem subjacebant omnes reliquæ, ex quibus nemo aliquem percepit usum, sed quæ vel communionem positivam vel absolutam proprietatem subire poterant. Utraque hæc communio etiamnum obtinet, ut in sequentibus monstrabitur.

§. III.

Ostendit modum, quo res proprietatem subierunt.

Ulterius investigandum venit, quomodo dominium introductum sit. Neque hæc de re inter Juris Naturalis scriptores convenit. Quidam originem domini partim a divisione

par

partim ab occupatione repetunt; quæ sententia est Grotii, cujus hæc sunt verba; *Originaria, inquit, adquisitio olim, cum genus humanum coire posset, fieri potuit, etiam per divisionem, nunc per occupationem tantum. (*)* Huic assentum præbet Puffendorfius, qui ita loquitur: *Cum primum genus mortalium in plures familias dividi cœpisset, distincta rerum dominia provenire ex divisione. Et mox in hunc modum se explicat: Post eam divisionem originarie rem vacuum acquirit, quicumque eam occupaverit, i. e. qui præ ceteris eam rem adprehenderit, aut in eadem asserenda reliquos prævenerit. (**)* Alii autem occupationi soli ortum dominii vindicant, ut Titius: *Origo ergo, inquit, dominii singularis a facto hominum repetenda est, & hoc quidem non aliud fuit, quam occupatio. Hæc sane pro primo & antiquissimo merito habetur; nam quando universitati, quæ non simul & semel, sed successive existit, nec res communiter habere potest aut solet, (qualem universitatem genus humanum repræ-*

(*) De I. B. & P. L. 2. c. 3. §. 1.

(**) De I. N. & G. L. 4. C. 6. §. 2.

presentat) aliquid indefinite donatur, tum ex voluntate donantis, primi homines ea utique prerogativa gaudent, ut occupando dominium, contra alios valiturum sibi acquirere queant, imo in universum ea vis occupationi, voluntate donantis tribuitur, ut quivis per eam, rem nullius sibi comparare possit, modo plus justo sibi non asserat, sed intra leges socialitatis subsistat, nec opus est ceterorum, qui excludantur, consensu, nam ex ordinatione donantis, vim excludendi occupatio sortitur. (*) Verum agitur de facto quodam, cujus veritas, deficiente fide historica, certo definiri nequit, quum plura sint possibilia. Atque nemo jure inficiabitur, quin primos inter homines, stirpis communis memores & benivolentiae mutuae studiosos, aliqua conventio intercedere potuisset, quis cum sua familia hos, quis illos terrae tractus inhabitaret excoleretque, ne inter ipsos unum eundemque locum petentes collisio existeret. Conf. Gen. 13: 8. 9. Neque donatio a Creatore indefinite facta, neque eidem superstructa juris aequalitas im-

(*) *Ad Pass. de Of. H. & C. c. 12. obs.*
278. n. 2.

impediebant, quominus primi orbis incolæ il-
 las ingrederentur rationes, quæ paci & con-
 cordiæ convenientissimæ essent. Hæc tamen
 partitio conventionalis non erat ejus in-
 dolis atque divisio patrimonii, quæ pro par-
 te rata fieri solet ac debet, quum in tanta
 terræ amplitudine abunde suppeteret, quod
 quilibet sibi acquireret. Conventionem, quam
 diximus, possibilem tantum fuisse statuimus,
 an vero talis exstiterit, in medio relinquimus.
 Quum autem homines longius longiusque a se
 invicem discederent, non videmus, quomodo
 ista divisio amplius locum haberet, præsertim
 quum sine molestia fieri non posset, ac præ-
 terea exigui esset usus. Hinc licet divisionem
 non prorsus excludamus, occupationi tamen
 plurimum deferre nulli dubitamus. Idem jux-
 ta contendimus, res illas, quæ jam dominio
 subjacent, non semel atque simul proprias esse
 factas, sed sensim, prout necessitas ac usus id
 requirebat, quum multiplicaretur genus humanum
 & hac ratione abundantia eorum, quæ vitæ
 sustentandæ interserviunt, subinde minueretur.
 Jam vero unus acquirendi modus originarius
 remanet occupatio.

*Monstrat res, quæ proprietatem subire
nequeunt.*

EXponendum jam est, quænam res & cujus
qualitatis sint, quæ proprietatem subire
nequeunt. Objecta domini talia esse debent, ut
hominibus I^o aliquem fructum mediate vel im-
mediate impertiant, per se aut per coherrentiam
cum alia re. II° ut illarum custodia aliquo modo
sit possibilis: frustra enim id in possessionem no-
stram vindicare conamur, quorum usu nullo
modo alios prohibere valemus; rationis quo-
que sanæ est, plura non adfectare, quam nu-
eri possumus. III° ut fructus, ex illis redundans
promiscuis omnium usibus non sit sufficiens;
quod enim sic est comparatum dominio manci-
pare supervacaneum foret. Hinc sequitur, res
omnes usus inexhausti, etiamnum toti generi
humano manere communes, quum sufficiant o-
mnibus, & singulis iisdem indigentibus patere
debeant. Nec ulla suppetit ratio, cur homines
in res istas dominium habere velint, quæ non

non magis ipsis profint, ubi propriæ factæ fuerint, quam quum in communione relinquuntur. Inter ejulcemodi res domini incapaces referuntur aer, aqua profluens, lumen atque calor solis, quorum utrum inexhaustum esse quis illico largitur. Ita Petronius scribit: *Quid non commune est, quod natura optimum fecit? Sol omnibus lucet. Luna innumerabilibus comitata sideribus etiam feras ducit ad pabulum. Quid aquis dici formosius potest? in publico tamen manant.* Ita quoque Latona apud. Ovid. Libr. VI. Metamorph:

• • Usus communis aquarum est.

Nec solem proprium natura, nec aëra fecit.

Nec tennes undas: ad publica munera veni.

Quod ad oceanum attinet, etiam illum communem esse debere statuimus. Ineptum enim foret ac stultum ejus dominium sibi vindicare velle, cujus custodia impossibilis deprehenditur. Et quis crederet, genus humanum id uni populo in peculiū relicturum fore, quod usui universali destinatum est? Qui vero dixerit vastum illud mare a DEO uni genti donatum esse, hunc tabulas donationis proferre oportet. Nunquam enim hoc argumentis ex ratione desumptis probari poterit. Quid? quod, si rem penitus confi-

deremus, id perinde foret, ac si quis assereret
terram universam uni populo divinitus datam
esse. Nam, quæ in variis orbis habitabilis par-
tibus existant, vel naturæ vel industriæ munera,
hæc beneficio commerciorum aliquo modo sunt
toti humano generi communia. Commercia
autem potissimum exercentur navigatione. Hæc
enim, bona orientis cum occidente, austri cum
septentrione, & omnium terræ plagarum
inter se communicat. Qui igitur universi
maris dominus foret, hic solus commercia in
potestate haberet, & generis humani opes pro-
lubitu dispensaret, adeoque idem prope caperet
emolumentum, ac si totam terram possideret.
Quod communio hæc ad sinus, & loca litoribus
propiora, se non extendat, per se planum est.
Hæc enim custodiam admittunt, & propria fie-
ri possunt, secundum nostrum illud: Den som æ-
ger land/ han æger øst strand. Quod anima-
lia spectat, quæ uni loco non adherent, sed
modo huc, modo illuc transmigrant, & pro-
inde nulla custodia includi possunt, hæc etiam
in se spectata in communione primæva manent.
Id vero non obstat, quo minus ius eadem hoc
vel

vel illo loco capiendi sit proprietatis capax. Noxia animalia cujuslibet violentiæ & insidiis impune patent, non tam ex principio communionis, quam quia interest humanæ societatis eadem esse quam paucissima. Res etiam deperditæ, quarum possessor ignoratur, nec inveniri potest, in communionem primævam recidunt, adeoque cedunt occupanti, nisi leges civiles vel aliæ conventiones speciale quid definiverint.

§. V.

Ostendit in civitatibus quadam esse communia.

QUAMVIS homines in societates civiles coiverint, inter alias etiam hanc ob causam, ut eorum, quæ cuiuslibet sunt propria, tuta redderetur possessio; non ideo tamen omnis in civitatibus bonorum communio expiravit. Mittimus jam, quæ in proprietatem venire nequeunt, de quibus in antecedentibus dictum est: Dantur alia, quæ singulis quidem civitatibus propria, omnibus juxta civibus communia sunt. Summum imperium, sive penes unum sive plures id resideat, universos complectitur & sub eo

ius tutela cuncti delitescunt. Bonus Princeps inter maxima utique bona, quæ mortalibus evenire possunt, jure meritoque æstimatur, quod idem valet de quolibet supremo magistratu, modo suum recte officium administret. Senatus etiam, collegia, regni ararium, exercitus, classes, munimenta huc pertinent, imo leges, & varia, quæ illis afferuntur jura, infimis cum supremis communia. Sic verum esse deprehenditur, quod Cicero dixit, Patriam esse communem omnium nostram Parentem.

§. VI.

*Aliam quandam in civitatibus communio-
nem attingit.*

Dantur etiam aliæ societates quarum membra multa habent communia. sic in civitate varii sunt ordines, certis instructi privilegiis, quæ omnes eam constituentes participant. Provinciæ, urbes, territoria, suis singula jurbus gaudent, multisque præterea utuntur communibus. Idem de opificum, mercatorumq; societatibus tenendum ut cæteras, jam prætereamus. Circa
com.

13

communiones, hæcæ particularēs observandum, ne communioni reipublicæ universali officiant, vel alio modo damnua importent. Nam, si præter necessitatem dividantur cives varias in classes majores, quarum singulæ suis sint juribus munitæ, in una civitate plures exiguæ quasi reipublicæ existunt, quæ vorticum instar Cartesii sibi invicem reluctantur; atque tum suspiciones, simultates & arcani quidem labores nunquam deficient. Quod si vero indulgeatur uni vel alteri societatum istarum, quod aliis præjudicio esse videatur, non potest non fieri, ut in hisce corporibus vis classica fortius nitatur. Sic firmissimum illud salutis publicæ fundamentum concordia nutat, & gravi admodum periculo exponitur, ceu ut alia taceamus exempla, satis luculenter ostendit populi Romani divisio in Optimates ac plebem, quæ infinita certamina peperit, nonnisi cum publicæ libertatis jactura tandē terminata. Quantum societates opificum artium manuarum incrementis obstiterint, nimia testatur experientia; quæ proinde collegia si non omnino tolli saltem intra gyros communi civitatis bono metiendos coërent

coërceri debere, unanimis est prudentiorum
sententia.

§. VII.

*Cujus sit indolis communio bonorum inter
conjuges, exponit.*

MAjor longe est communio bonorum inter con-
juges, quod ipsa societatis hujus natura
ac indoles exigat. Connubia enim non solum
propagationem sobolis sibi habent propositam,
sed etiam honestam ejus educationem, quæ com-
munem œconomix curam includit. Neque ne-
gari poterit, œconomiam tum optime admini-
strari, quando uterque conjugum ætissima bo-
norum societate conjuncti, si non æqualem,
tamen æqualitati proxime accedentem industriae
fructum se accepturos fore intelligant, quum si
contrarium obtineat, cujus deterior fuerit con-
ditio, ille vel illa mercenariam tantum ope-
ram rei familiari impendat, alius potius quam sibi
adquirens. Atque propinquiorem illam partici-
pationem bonorum, conjuges inter, saltem a-
pud gentes moratiorcs vulgo invaluisse constat;
proue

prout etiam uxor statum sequitur mariti, atque
 honoris ejus particeps evadit. Verum nec in
 dubium vocari potest, quam diximus commu-
 nionem, & pactis & legibus & usu populorum
 multum aliquando limitari. Neque matrimo-
 nio ita innexa est universalis bonorum socie-
 tates, ut sine hac illud ratum esse non possit.
 Quis enim ignorat conventionibus antenuptia-
 libus aliter definiti posse? Inprimis personæ illu-
 stres, ubi tæminas genere inferiores in thori
 societatem adsumunt, portiunculam tantum bo-
 norum illis nonnunquam adsignant. Neque
 regna hæreditaria conjuges inter communican-
 tur, quod ut plura alia prætermittam exempla,
 connubium Philippi secundi Hispaniæ Monarchæ
 cum Maria Angliæ Regina satis offendit, quo
 inito, suum uterque patrimonium sibi retinuit.
 Secundum patrias leges neque marito in prædia
 & fundos rusticos uxoris proprietas acquiritur,
 & vice versa, licet fructus inde provenientes,
 in communionem veniant. De cetero constat,
 secundum nostra instituta, bonorum rustico-
 rum ac urbicorum mobilium & immobili-
 um, diversam esse matrimonialem communio-
 nem

nem, cui diversa etiam privilegia varietatem inducunt.

§. VIII.

Societates quasdam recenset, in quibus plena bonorum communio viguit.

EXstiterunt quoque societates, quæ bonorum omnium communionem habuerunt. Ut Pythagorici, agnoscentes sectæ suæ auctorem Pythagoram, qui omnium primo Philosophi nomine claruit, vixitque sexto, secundum alios, septimo ante natum Christum seculo. Hic amicorum omnia esse communia affirmans, instituit, ut discipuli, quos post explorationem ingenii in ludum suum admiserat, quibusque quinquennale silentium indixerat, facultates suas omnes in unum conferrent, communesque facerent, ea tamen conditione, ut, si ejuscemodi vitæ genus alicui non placeret, sique prius, quam illos quinque annos doctrinasticos absolvisset, e schola ipsius excederet, bona illi retribuerentur. Hoc institutum discipuli ejus quoque secuti sunt, ut Diogenes

Laërtis

Laërtius testatur (*). Speciem communionis quoque reperimus fuisse apud Cretenses, de quibus memoratur, quod cives omnes utriusque sexus, uxores, liberi, senes, juvenes, egentes, divites, simul epulari consueverint: sua tamen cuique propria fuere, singulis tantum erogabantibus, quantum universis ad communem convictum satis esse videretur. De his, ut etiam Massagetis & Spartiatis contuli potest Johan. Bodinus. (**). Essenis inter Judaeos quoque omnia fuere communia; qua de re Josephus in hunc modum narrat: *Facultates in commune possident, scil. Esseni, nec aliquis dives magis utitur suis bonis, quam quivis nihil possidens. Atque hoc instituto vivunt virorum supra quatuor millia, nec uxores habentium, nec servos, quod alterum ad injuriam naturae communis pertinere censeant, alterum tranquillitati vitae parum commodum, quare per se ipsi viventes sibi ministrant.* (***) Praeterea fit mentio in ipsa Scriptura Sacra communionis, quae inter primos christianos Hierosolymis existit; qui

C

bo.

(*) *Libr. VIII. p. 483.*

(**) *De Republ. l. I. c. 2. pag. 18.*

(***) *De Ant. Jud. Libr. 18. c. 2.*

bonis mobilibus atque immobilibus venditis, pecunias ex illis acceptas, ad Apostolos detulerunt, ut de illis cuique tantum distribuere, quantum ad sustentationem aliasque necessitates opus haberet. Nimirum, qui erant unus spiritus & una anima, possessiones quoque suas volebant esse communes. Quamdiu hæc communio Ecclesiæ Hierosolymitanæ duraverit, de hoc inter Scriptores non convenit, videtur tamen diu manere non potuisse. De cætero, cujus indolis fuerit, fufius nobis in sequentibus exponendum est. Anabaptistæ, qui seculo XVI:to exorti sunt, communionem bonorum Apostolicam denuo revocandam esse urserunt. Nonnulli de Labbadistis idem referunt, quorum tamen sententiam aliter explicat Arnoldus. (*) In cœnobiis autem & antiquis & hodiernis plena etiam nunc viget bonorum communio, de cujus moralitate agere nostri non est instituti.

(*) Kirch. und Reg. Hist. and. Theil. c. 21. S. 21.

TIL AUCTOREN.

Skal tankens vinga sig åt sannings målet kasta,
 Skal rena Livets strål til medel puncten hafa,
 Bør utan omsvøp den sin bane snødrøtt gå,
 Så bør des spegelsat, sin rena blickning få.

Men ad ! hur mången plår des dyrd i wanvørd hålla ?
 De swälja torn och slätt; men ringa drossand sälla,
 De nåras endast af sin ringhets torra barr,
 För sådes kärvoor ta de magra moars starr.

De plå bland Purpurfärg en nestlig swårta många;
 Och ibland solens glants wil mången sluggor trånga.
 Han wil af Lager få en smaltids kottebäll,
 Och gör af täcksta bild det slygsta Satyrs träll.

Ja mången, mången wil så fallka skylar binda,
 Der han i rensta säd wil wijnad swingel lunda.
 Men den som skiller guld från slagg och jordiskt snas,
 Far, kärnan, skalet slår i flux i tusend tras;

Han skall få se sin frucht i härlig frode lysa,
 Så skall hwart enda ar mång tusend kärnor hysa.
 En liflig Zephyrs flächt skall rusta om des tråd,
 Och himlens morgondagg besuchta all des säd.

M M B B O R, som ständigt sökt sit ädla sinne höja
 Til wiskhets höga speh, der han nu söker röja
 Den skatten han förgiömt uti sin wetskaps widd,
 Som ser sin lärdom ut til mångens nyeta spridd.

Bør almän heder wärd af rättwist öga dömmas,
 Des silt ei ned i stoft och kulna tankar giömmas,
 Jag gör och hwad jag kan, och står i dessa ord
 Min sågnads rena drift af redlig mening görd.

CHRIST. BJÖRNSTED.

Politissimo atque eruditiss. Dn. Auctori,
Amico singulari.

Semper nobis persuasum fuit, qui per multas difficultates
veram & cum virtute non fucata conjunctam eruditio-
nem sibi compararunt, illis majorem laudem deberi, quam qui-
bus hac via non adeo difficilis fuit. Ob hanc rationem etiam
Tibi, Politissime Dn. Auctor, applaudo, qui adversa institu-
tus Tuis veniente fortuna, neutiquam animum despondisti,
sed eo impensorem operam studiis navasti moribusque bone-
stis, adeo ut plurimis Tuae aetatis, quorum conatibus omnia
obsecundarunt, palmam praeipueris. Non est meum laudum
Tuarum praeconeum agere, quas loquuntur vita Tua honesta
& praesens dissertatio egregia. Gratulor tantam Tibi ex a-
nimo laudabiles Tuos profectus, voveoque velit DEUS T. O
M conatibus Tuis honestissimis gratia sua favere, ut ver-
gant in Ejus gloriam, & Tuum aliorumque plurimum com-
modum!

Amica manu adposuit

GUSTAVUS BOGMAN.

O B.